

Tryk. Jeg formoder, det er Forhandlingen mellem Udvalget i Landstinget og den daværende Indenrigsminister, der har ført til, at man har faaet denne Kommission nedsat, og den har saa haft Lejlighed til at arbejde indtil nu.

Men det, som i høj Grad forbavser mig, naar vi drøfter dette Spørgsmaal, er den Stilling, den højtærede Indenrigsminister indtager overfor Kommissionsarbejdet, idet den højtærede Indenrigsminister ganske simpelt erklærer: Jeg har ikke nedsat denne Kommission, jeg har aner ikke, hvor vidt den er i sit Arbejde, jeg lader den arbejde i Ro, og den kan blive færdig, naar det nu passer den. Jeg kan ikke begribe, at det skulde være umuligt for den højtærede Minister at følge Kommissionens Arbejde, fordi den højtærede Minister ikke selv har nedsat den, naar den dog sorterer under Indenrigsministeriet. Jeg har selv haft den Ære at være Medlem af en Kommission, der ikke var nedsat af den Minister, som paa den Tid førte det politiske Arbejde i Ministeriet, men vi var dog ikke saaledes uden Berøring med hinanden, at Ministeren ikke kunde have nogen Mening om, hvordan Arbejdet skred frem, og hvornaar det kunde tænkes at blive færdigt. Jeg har, allerede før Forhandlingerne om denne Sag begyndte, hørt, at Arbejdet i denne Kommission er meget vidt fremskredet, og at man meget snart kan vente Betænkning, og derfor har jeg Grund til at undres over, at man ikke har afventet denne Betænkning for at se, hvilke Tanker den indeholdt angaaende Løsningen af dette Spørgsmaal, som Kommissionen netop blev nedsat for at finde Midler til at faa ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Den højtærede Indenrigsminister kunde imidlertid ikke give mig nogen Oplysning, fordi han aldeles ikke interesserede sig for dette Arbejde og ikke havde fulgt det og ingen Meddelelser havde om det. Maa jeg i denne Forbindelse nævne, at jeg forleden Dag kom med en Udtalelse angaaende Tjenestemændene, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Holger Larsen) kom noget ind derpaa. Jeg sigtede til et Møde her i København, hvor den højtærede Trafikminister var til Stede, og hvor det ifølge Referatet blev udtalt fra betydende Medlemmer indenfor Tjenestemandorganisationerne, at man egentlig godt kunde gaa bort fra Pensionsloven og nøjes med Aldersrenten. Jeg er en meget stærk Modstander af dette baade som Tjenestemand og som Politiker; jeg har ogsaa udenfor Tinget taget dette

Spørgsmaal op til Drøftelse, men hver Gang jeg har staaet overfor Tjenestemænd, som var Tilhængere af denne Tanke, har de svaret: Nu kommer der snart et Lovforslag fra Regeringen, som vil forhøje Aldersrentetaksterne, saaledes at vi i Virkeligheden ingen social Fordel har af at yde noget til vor Pensionsfond. Jeger en Modstander af denne Udvikling, derfor har jeg taget Spørgsmaalet op, jeg ønsker hverken som Tjenestemand eller som Politiker, at denne Udvikling skal fortsættes, idet vi derved forringer Antallet paa dem, som selv er med til at yde Bidrag til deres Aldersforsørgelse. Tværtimod ønsker jeg, at der stadig bliver flere, som selv er med til at sikre sig og skaffe sig et Supplement til Aldersrenten. Ønsker man ikke denne Udvikling, er det rimeligt, at man gaar imod og lader staa til, men vi fra konservativ Side ønsker Oplysning om, hvilke Resultater Kommissionen kommer til med Hensyn til at faa skabt en virkelig god Aldersforsørgelse, der i nogen Maade hviler paa Forsikringsprincippet.

Jeg vil saa til allersidst blot sige, at jeg har den Opfattelse, at den nuværende Aldersrentelov har virket godt paa mange Maader, men der har været og er nogle Mennesker, der har haft vanskeligt ved at klare sig, og her er der jo ingen Grund til at skjule, at det vel nok i særlig Grad har været de enlige stillede, de, som ikke har noget som helst andet end den Aldersrente, der tilfalder dem efter Loven. Regeringen kunde efter min Opfattelse være gaaet to Veje: man kunde have forsøgt at ændre lidt ved Loven indenfor de finansielle Rammer, som er givet ved dens Vedtagelse, og som vi ikke fra nogen Side har rejst nogen Kritik imod; man kunde ogsaa have afventet Kommissionsbetænkningen og derefter ladet Rigsdagen staa frit overfor, hvorvidt vi vilde blive ved det gamle, eller om der kunde samles et Flertal for at gaa over til et nyt Princip. Regeringen har imidlertid ikke villet gaa nogen af disse Veje, og derfor har vi fra konservativ Side maattet have vor Opmærksomhed henvendt netop paa de økonomiske Vanskeligheder og paa at faa Klarhed over, om der kunde ventes nogen Hjælp til en bedre Ordning fra Kommissionens Side. Men dette er blevet uhyre skarpt afvist af den højtærede Minister, der i Virkeligheden viste mest Lyst til at gaa helt udenom det alvorlige økonomiske Spørgsmaal og nøjes med at fremhæve Socialdemokratiets gode Hjertelag i denne